

Arrest

nr. 161 291 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijEN en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2009 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 29 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissingen tot weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nrs. X en X op 30 december 2010 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 26 april 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder rolnr. X.

Op 2 oktober 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 5 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 10 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.10.2012 werd ingediend door:

S., U. (R.R. ...) geboren te Savelevskaya op (...)1973

S., M. (R.R. ...) geboren te Katir-Yurt op (...)1978

wettelijke vertegenwoordigers van:

S., I. geboren te Grozny op (...)2002

S., D., geboren te Grozny op (...)2004

S., D., geboren te Grozny op (...)2007

allen van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen werden niet erkend als vluchteling en werden geen subsidiaire bescherming toegekend: hun asielaanvraag van 22.07.2009 werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 04.01.2011. De duur van de procedure - namelijk een jaar en ongeveer vijf en een halve maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 ontvankelijk werd verklaard op 09.11.2010. Deze procedure werd echter ondertussen afgesloten met een beslissing 'ongegrond' op datum van 04.06.2012, hen betekend op 07.06.2013. Het invoeren van de medische problemen van verzoeker, namelijk dat hij voldoet aan de criteria van personen met een handicap (zie: attest FOD Sociale Zekerheid), kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid: de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Betrokkenen halen aan dat zij onvermogen zijn en onvoldoende financiële middelen hebben om terug te keren naar hun land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen. Verzoekers kunnen

echter desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma: Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Dit element kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en rapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij sinds 22.07.2009 in België verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij Nederlands geleerd hebben (zie: verklaringen van educatief medewerkers en deelcertificaten); dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben (zie: brief overname van het inburgeringscontract, brief lessen maatschappelijke oriëntatie): dat zij vrienden en kennissen hebben in België en ter staving getuigenverklaringen voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- *de duur van de asielaanvraag weze ongeveer één jaar en vijf en een halve maand kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden*
- *de medische situatie van concludant kan niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie*
- *de aangehaalde elementen inzake integratie op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen*
- *er zijn geen buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft verschillende jaren geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.”

2.2 Vooreerst merkt de Raad op dat nergens onder de uiteenzetting van het middel nader wordt ingegaan op door verzoekers nochtans voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, dient dit onderdeel van het middel als onontvankelijk te worden beschouwd.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht dient deze onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (....)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekers zijn van mening dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald en dat geen rekening werd gehouden met hun lang verblijf, hun integratie, het schoollopen van de kinderen en de lange duur van de asielpcedures. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hun elementen van lang verblijf en integratie niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt

ingediend doch wel het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot hun lang verblijf motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris bovendien dat hun asielpcedure werd afgesloten op 4 januari 2011 en dat de duur van de procedure, namelijk een jaar en vijf maanden en een half, niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Ook het schoollopen van de kinderen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat verzoekers niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Verzoekers lijken aan te geven dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motivering waarbij de door hun ingeroepen elementen ten gronde (de duur van het verblijf in België, hun integratie, het schoollopen van de kinderen en de duur van de asielpcedures) niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt, anders dan verzoekers voorhouden, steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordend waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk is om dit standpunt in te nemen.

Het eerste middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van het gelijkheidsbeginsel. Verbod van discriminatie.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

" Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVELIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpcedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, alsdan de procedure van verzoekers in totaal meer dan vier jaar hebben geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.4 *In casu* dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststellingen van de feiten en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met deze vaststellingen onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die aan de Raad toekomt, wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Slechts dan zal een schending van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekers er zich toe beperken te stellen dat niet afdoende en *in concreto* wordt gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen inzake integratie, de problemen in het herkomstland en de preciaire gezondheidsproblematiek niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden. In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verweerder wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoekers voorgehouden buitengewone omstandigheden, doch dat hij van oordeel is dat de in de aanvraag aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen. Hiertoe kan worden verwezen naar de bespreking onder het eerste middel. Algemeen wijst de Raad er op dat de verzoekers hun kritiek aangaande de motivering van de bestreden beslissing

niet betrekken op de in de bestreden beslissing opgegeven motieven en dat zij nergens toelichten in welke mate deze motieven onjuist, onvoldoende of kennelijk onredelijk zouden zijn. Er moet worden opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om te gissen waarop de verzoekers doelen met hun kritiek. In elk geval is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de elementen van integratie niet van die aard zijn dat zij het de verzoekers *quasi* onmogelijk maken om hun verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het buitenland, zodat deze elementen op goede gronden niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd weerhouden.

Waar de verzoekers wijzen op "*de precaire gezondheidstoestand*" en los van het feit dat zij ook hierin uiterst vaag blijven en niet aanduiden wat die precaire gezondheidstoestand precies inhoudt, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat deze evenmin kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheden aangezien de aanvraag met toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet op 4 juni 2012 ongegrond werd verklaard. Bovendien merkt de verwerende partij op dat in de vreemdelingenwet een onderscheid wordt gemaakt tussen twee verschillende procedures, met name artikel 9*bis* dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven en artikel 9*ter* als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De medische elementen vallen aldus buiten de context van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De vaststelling van de verweerder dat de aanvraag om medische redenen reeds ongegrond is verklaard, strookt met de gegevens van het administratief dossier en zijn standpunt is niet kennelijk onredelijk.

Ook waar de verzoekers stellen dat er ten volle rekening moet worden gehouden met hun integratie en met de lange duur van de procedure overeenkomstig artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, is hun betoog niet dienstig. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekers zich in hun aanvraag niet hebben gesteund op de lange duur van hun medische verblijfsprocedure, maar op het feit dat de laatste aanvraag ontvankelijk werd verklaard en dat zij een beroep zouden instellen tegen de beslissing waarbij deze aanvraag uiteindelijk ongegrond werd verklaard. Wat de integratie van de verzoekers betreft, wijst de verweerder er in de bestreden beslissing terecht op dat deze integratie op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad van State oordeelde immers reeds "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar de verzoekers opperen dat zij in verschillende procedures zaten, dat er ook rekening moet worden gehouden met hun regularisatieprocedures en dat al deze elementen samen, in alle redelijkheid een grond voor regularisatie moeten vormen, gaan zij er wederom aan voorbij dat hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard, wat betekent dat geen buitengewone omstandigheden werden aangenomen om de aanvraag in België en niet zoals de gewone procedure het voorschrijft, vanuit het buitenland, in te dienen. De verzoekers lijken niet te begrijpen dat er een onderscheid bestaat tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag en de eventuele gegrondheid van de aanvraag. In hun betoog lichten de verzoekers nergens toe waarom de door hen ingeroepen elementen in weerwil van de beoordeling van de verweerder, in hun hoofde een buitengewone omstandigheid zouden uitmaken, m.a.w. waarom dit hen zou beletten om hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. De verzoekers verduidelijken nergens waarom het voor hen om deze redenen, of om andere in de aanvraag vermelde redenen, bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst teneinde aldaar hun aanvraag in te dienen. Met hun betoog tonen de verzoekers derhalve niet aan dat het standpunt van verweerder zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. In elk geval weze nogmaals benadrukt dat de verweerder zich niet over de grond van de aanvraag diende uit te spreken nu hij deze aanvraag onontvankelijk verklaarde. Er diende in de bestreden beslissing dan ook niet te worden gemotiveerd waarom de gecumuleerde elementen niet voldoende zijn om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Samenvattend kan vastgesteld worden dat de uiteenzetting van de verzoekers niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris ter zake beschikt. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen

de verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Met hun betoog maken de verzoekers bijgevolg noch een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk, noch een schending van het redelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel. Evenmin tonen de verzoekers aan dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het discriminatie- en gelijkheidsbeginsel laten de verzoekers na uiteen te zetten waaruit deze schending zou bestaan. Dit middelenonderdeel is niet ontvankelijk.

Ook waar de verzoekers zich beroepen op "de algemene beginselen" van behoorlijk bestuur, terwijl het administratief recht geen dergelijk uniek beginsel kent maar verschillende specifieke beginselen van behoorlijk bestuur, is het middel onontvankelijk.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

2.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is nog een lopende procedure art. 9 TER VW*
- *de kinderen genieten onderwijs in België*
- *de verzoekers zijn totaal verankerd*

*Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht.
" Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9bis van de vreemdelingenwet recht geeft; is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2° lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."
(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).
Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:
" Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."
Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.
Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling."*

2.6 De verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij aangeven dat de asielprocedure verschillend is van de procedure waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt behandeld. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekers in hun aanvraag van 2 oktober 2012 slechts in vage termen hebben gewezen op het feit dat zij onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk kunnen terugkeren omwille van politieke problemen in Tsjetsjenië. Zij hebben zich in hun aanvraag echter niet op enige schending van artikel 3 van het EVRM beroepen.

De Raad merkt op dat de beslissing slechts inhoudt dat de verblijfsaanvraag van de verzoekers onontvankelijk wordt verklaard. Nu de verzoekers in hun verblijfsaanvraag nergens op duidelijke wijze wezen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, kan niet ingezien worden hoe de bestreden beslissing die slechts inhoudt dat hun aanvraag niet onontvankelijk wordt verklaard, artikel 3 van het EVRM zou schenden.

Aangezien de verzoekers geen concrete elementen hebben voorgelegd van hun beweringen, dienden deze ongestaafde beweringen niet verder te worden onderzocht en tonen de verzoekers thans met hun vage en algemene beschouwingen niet aan dat de verweerder *in casu* met miskennis van de hem beschikbare gegevens of in kennelijke onredelijkheid heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Wat er ook van zij met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan om toe te lichten dat verzoekers niet aantonen dat verweerder hen heeft onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen door de onontvankelijkheid vast te stellen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, ook niet in dat zij dienen terug te keren naar een regio in een land waar zij zich niet veilig voelen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – impliceert dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij in hun land van herkomst een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Verzoekers blijven ter zake ook vaag en brengen geen concrete gegevens naar voor of leggen geen bewijskrachtige stukken voor. De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. De verzoekers laten na aan te tonen in welke mate deze onontvankelijkheidsbeslissing de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen.

Waar verzoekers wijzen op de werkelijke band die zij met België hebben, wijst dit alweer op elementen die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet de onontvankelijkheid ervan. Dergelijke argumenten tonen niet aan dat de buitengewone omstandigheden, als onontvankelijkheidsvereiste voor verblijfsaanvragen conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, door de verweerder *in casu* verkeerd zijn beoordeeld. Dienaangaande kan worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Wat betreft de verwijzing in de uiteenzetting van het middel naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) merkt de Raad op dat deze verdragsbepaling geen voldoende duidelijke, precieze en volledige regels bevat opdat het rechtstreekse werking zou hebben, zonder een bijkomende uitvoering te eisen in de interne rechtsorde. De verzoekers kunnen zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 van het IVRK. Bovendien kunnen de verzoekers zich niet dienstig beroepen op de belangen van hun minderjarige kinderen nu het beroep niet mede namens deze kinderen werd ingesteld.

Er blijkt ook niet waarop de verzoekers zich baseren om te stellen dat de weigering van verblijfsmachtiging hun gezin ten zeerste ontwricht. Deze beslissing geldt immers, zoals de verweerder heeft aangegeven, voor het hele gezin.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De verzoekers kunnen zich niet op ontvankelijke wijze beroepen op de schending van “de algemene beginselen” van behoorlijk bestuur. Hiertoe kan verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN